

A tio loco honoratus, vt primus & maior oibus & solus talis vnigeniti factura, deitate ac creatura potētia carens, qui hoc dicit nec deitate in nobis esse creditur videtur, cum de deo Iohānes dicat: Ex hoc scimus, q̄ in nobis est ex sp̄u, quem dedit nobis. Et ap̄tus: Nescitis, q̄ templū dei estis, & sp̄s dei habitat in vobis. Et rursus: In quo omnis edificatio constructa crescit in templū sanctū in dño, in q̄ & vos cor̄ edificamini in habitaculo dei in sp̄u sancto. Si ergo in nobis deus habitare dicit per sp̄m, quō non est aperta impietas, experte deitatis ip̄m sp̄m diceret. Et si deos noiamus eos, q̄ per virtutē perferēti sunt, perfectio autē est p̄ sp̄m, quō qui alios efficit deos, derelictus ipse a deitate est. Non est igitur pium, vt in hominibus, sic & in sp̄u per participationē & honorem, ac non natura esse deitatem putare, Qui em̄ gratia diuinus efficit, mutabilis est naturā, nō nunq̄ per negligentia ex bonitate excidentis. Id autē baptismi salutaris traditioni aperte repugnat. Euntes (inquit) baptizate in noie patris & filij & sp̄s sancti. Baptismus em̄ est sigillū fidei, fides vero deitatis confessio. Nā credere prius oportet, ac postea baptismate designari. Baptismus vero noster est secundū traditionē dñi in noie patris & filij & sp̄s sancti, nulla creatura, nullo seruiente, cū patre ac filio connumerato, vt deitas in trinitate compleat. Quod autē extra hāc est, totū consentaneum est, & iam si maxime dignitatē excessibus alia alijs in honorem p̄ponantur. Nec mihi rursus hęc docta incutias, si creatura non est, ergo genitura vel ingentus, sed non ingentus, vnus em̄ absque principio deus est ingentus, nec genitura, restat ergo creaturā ac facturam ip̄m nominare. Vex ego, si cūcta putarem nostra cognitione posse comprehendī, vereretur ignoratiā confiteri, sed qm̄ infinita non ex his solū, q̄ in futuro seculo p̄parata sunt, nec eorū, q̄ nūc in cœllis sunt, abdita eē, verum etiā eorū, q̄ corpori nostro insunt, non esse veram ac absq̄ contradictione comprehensionē, haud sum nescius, vtrpote de visu, vtrum imagines, q̄ visibilibū suscipientes, sic obiecta cōprehendimus, & quō maxime mōdū tium, atq̄ in expleti ac infiniti maris, & ad hęc cœli ipsius imago breui mensura pupillæ nostræ continet, vel a nobis aliqd̄ emittitur, quo visibilibus appropinquante, sic sensum de ipsis capimus, & quid id est, & quātum, vt terrā ac mari sufficit explicatum: & spacium, qd̄ inter terrā ac cœllū est, p̄transseat & ad ip̄m cœlum pueniat, tanta celeritate motū, vt æquali tpe circūadiacens, corpus & stellæ, q̄ in cœlo sunt, cognoscatur, & qd̄ oportet reliqua dicere, ipsas mētis motiones, vtrū crea, vel generare nata est aia, quis cū certitudine dicat: Cū igit hęc ita se habeāt, cur mix de sp̄u q̄q̄ sancto absque rubore nos ignoratiā confiteri reddere tñ ei glorificationē, q̄ sine contradictione p̄ testimonium sibi debet. Quod em̄ sup̄ creaturā est, satis nobis ea, q̄ per scripturam tradita sunt, demonstrāt. Vex q̄ impossibile est, sanctificās cū sanctificatis, docēs cū doctis, reuelans, & q̄ reuelatione indigent, eiusdē esse naturā, ac nullus sic omnino imprudens est, vt audeat aliū præter deū oim̄ ingentū appellare, nec tñ etiā filiū, cū vnus sit vnigenitus, quid ip̄m dicere oportet? sp̄m sanctū, sp̄m dei, sp̄m veritatis, missum a deo p̄ filium præbitū, non seruū, sed sanctum, bonū, principalē, viuificatē, sp̄m adoptionis, sp̄m oia scientē, quæ dei sunt. Sic em̄ etiā in trinitate vnitatis ratio conseruabit, cū vnū patrem profiteamur, & vnū filiū, & vnū sp̄m sanctū. Afferūt vero demonstrationes, qd̄ creatura dictus sit sp̄s sanctus, vnā ex propheta dicēte, qui formās est tonitruum, & creās spiritus: alterā ex euangelio, quod omnia p̄ ip̄m facta sunt. Nos autē propheticū dictum non in sp̄m sanctū, sed in communē hunc statum, aeris scilicet spiritum credimus fieri. Quod inde patet. Non enim dixit, qui creauit spiritū, sed creans spiritū. Nā sicut tonitruum non in subsistētia quadā corporali semel creatum est, sed semp̄ per voluntatem dei ad timorē hominū productū, fieri & dissolui natū est, sic & sp̄s, nunc quidē sit, cū aer tanq̄ fluuius fluat, rursus vero cessat, cum quod prius mouebat, quiescat, secundum voluntatē eius, q̄ oia ad salutē & constructionē totius dispēsat, vt p̄ oēm creaturā & tonitruis & ventis, ac reliquis operibus dei creator annuntietur, quapropter postea q̄ dicitur, qui formās est tonitruum, & creans spiritū (inquit) & annuntias hominibus Christū eius. Sicut enim cœli enarrant gloriam dei n̄s, qui possunt ex ipsis de creatoris arte cogitare, sic & soni tonitruum, & spiritū motus, creatorē prædicāt suū. Et forte hęc propheta est ad humanitatē dñi ducens, cum vox e cœlo facta, tonitruum his, qui audierunt, visā est, quam deus & pater idcirco emisit, vt per ipsam Christū hominibus annuntiat. Spiritus autē moti, qui mare conturbant, deinde cessarunt iussu domini, liquido

Iohan. 3. d
I. Cor. 3. c
Eph. 2. d

Psal. 81.

Matth. 28. d

Amos. 4. d
Iohan. 1. a

Amos. 4. d

Psal. 18

Iohan. 12. d

Matth. 8. s
etiā